

IK BEN
GEEN
MONSTER

PANAGIOTA PLISSI

Ik ben geen monster

is een uitgave van Dutch Venture Publishing

Copyright © 2025 Dutch Venture Publishing

Auteur: Panagiota Plissi

Oorspronkelijke titel in het Grieks: Δεν είμαι τέρας, σου λέω!

Vertaling uit het Engels: Jen Minkman

Tekstredactie: Vivian van Leeuwen

Omslagontwerp: Rubre Art

Binnenwerk: Jen Minkman

Illustraties: Rien Speulman

Eerste uitgave september 2025

NUR 282

ISBN 9789493265981

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1.

HET BEGIN

Het begon allemaal bij het begin. Logisch, want anders gebeurt er niets. Als iemand een verhaal kent dat pas vijf pagina's na het begin begint, laat het dan weten.

Het begin van het verhaal is als volgt: ik zal het heel snel vertellen, omdat jullie er zelf wel achter zullen komen dat het later interessanter wordt.

Mijn buurman Lazaros woont samen met zijn zoontje Agapios. Ik ben dol op mijn buurman, daarom had ik ermee ingestemd om hem "een groot plezier te doen".

Nou ja, zo vroeg hij het aan me, zo ongeveer een maand geleden. Om eerlijk te zijn was het niet alleen "een groot plezier", het was meer een "extreem moeilijke, grote gunst".

Als hij díé zin een maand geleden had gezegd, had ik misschien niet zo snel ja gezegd tegen mijn buurman Lazaros.

Hier is het dan; het officiële begin van mijn verhaal.

Op een zomerdag die meer op een herfstdag leek, drukte er een vinger op mijn deurbel.

Dring! Zo klinkt de bel, jullie weten het allemaal.

DRIIIIING! Ja, dat was het gerinkel van mijn deurbel.

‘Wie is daar?’ riep ik.

‘Ik ben het, Lazaros,’ zei hij. ‘Kan ik je even spreken, Panagiota?’

‘Ja. Nog even mijn gedicht over de weeswalvis afmaken en dan kom ik eraan!’

Ik moet op dit punt even uitleggen dat Lazaros weet dat ik poëzie schrijf, en als hij me zoiets hoort zeggen, gaat hij meestal weer naar huis om iets te eten, een paar vrienden te bellen, de afwas te doen en tegen Agapios te praten, die meestal aan het spelen is. Dan gaat hij nog naar het toilet en daarna staat hij pas weer voor mijn deur. Ik weet precies wanneer ik weer moet opendoen, ik heb het allemaal goed

berekend. Als ik geen poëzie aan het schrijven ben, doe ik de deur natuurlijk meteen open, zodat hij niet al die hierboven genoemde activiteiten hoeft uit te voeren.

Ik opende de deur.

‘Zou jij twintig dagen op Agapios kunnen passen? Ik weet dat het niet oké is om dat op zo'n korte termijn te vragen, maar ik ben dringend opgeroepen voor werk in Thessaloniki. Ik kan hem niet meenemen en er is op dit moment niemand die me verder uit de brand kan helpen.’

‘Maar natuurlijk!’ zei ik. Dat sprak voor zich.

‘Fantastisch! Ik zet hem hier morgen af, met zijn koffer en een envelop met instructies.’

Instructies? vroeg ik me af. Dat zei ik alleen niet hardop.

Dat is het begin van het verhaal. Het was echt kort, toch?

Die nacht sliep ik prima. En ik werd ook goed uitgerust wakker.

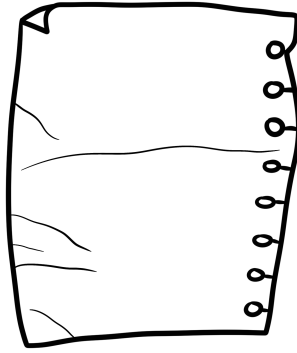
2.

DE EERSTE DAG MET AGAPIOS

‘**A**lles wat hij nodig heeft, zit in zijn koffer. En hier zijn de instructies.’

Instructies? Opnieuw zei ik dat niet hardop. Ik pakte het papiertje met de instructies en stopte het in een van de zakken van mijn spijkerjasje, het jasje dat ik zojuist had aangetrokken om de deur te openen omdat er buiten een frisse wind stond. *Heb ik dan instructies nodig om voor een kind te zorgen?* Ook dit hield ik voor mezelf.

‘Agapios, wees een brave jongen, oké?’

‘Natuurlijk, papa. Ik b n een brave jongen.’

‘Panagiota is aardig. Panagiota houdt van je.’

‘Nou, Agapios houdt ook van mij,’ liet ik me horen. ‘Toch, Agapios? We gaan het gezellig hebben samen, we kunnen zoveel leuke dingen doen, we kunnen bijvoorbeeld...’

Lazaros legde een hand over mijn mond en liet me stoppen met brabbelen. Ik wilde nog meer tegen Agapios zeggen, maar ach, die kans kreeg ik nog wel als we eenmaal alleen waren.

‘Agapios, geef me een knuffel, jongen. Ik hou van je.’

‘Ik ook van jou, pap.’

Lazaros draaide zich om en gaf mij ook een knuffel. Hij bedankte me nogmaals en zei dat hij deze grote gunst nooit zou vergeten.

‘Geen probleem, Lazaros, ik vind het heerlijk om gezelschap te hebben. En nou weg met jou.’

‘Tot ziens, en vergeet de instructies niet!’

Ik rolde met mijn ogen. Wat kon er nou mis zijn met hem? Hij was gewoon een kind, niet mijn nieuwe wasdroger die ik moest bestuderen om alle functies uit mijn hoofd te leren.

De deur ging dicht en Agapios bleef naar me staren.

‘Nou, Agapios, wat vind je van mijn huis?’

‘Waar is mijn kamer?’

Ik liet Agapios zijn kamer zien en hij smeed tot mijn verbazing de deur in mijn gezicht dicht. Letterlijk! Gelukkig deed hij meteen daarna weer open.

‘Oef, je wilt me toch niet buitensluiten?’ zei ik grappend.

Agapios pakte zijn koffer en deed de deur weer dicht, precies op het moment dat het puntje van mijn neus en de grote teen van mijn rechtervoet de kamer binnenkwamen.

‘Agapios!!!’ gilde ik. Natúúrlijk gilde ik.

Agapios opende de deur en zei dat hij me niet had zien binnenkomen. Ja, ja. Hij had niet gemerkt dat er een

gigantische neus en een schoen van zeker maat veertig klaarstonden om binnen te komen? Dat kon ik niet geloven.

‘Wil je soms alleen zijn?’ vroeg ik aan hem.

‘Ja,’ antwoordde hij.

De waarheid was dat het nog niet bij me was opgekomen dat hij misschien alleen wilde zijn om eens flink te huilen. Dat is wel wat ík zou doen als ik een kind was. Ik zou graag alleen zijn en huilen. Het is niet zomaar iets dat je vader zo lang weggaat zonder jou.

Hoewel ik me persoonlijk geen zorgen zou maken als ik wist dat degene bij wie hij me achterliet een goed mens was.

Maar hoe moest ik dat aan Agapios laten zien?

Goed. Op dit punt moet ik denk ik een paar dingen over mezelf vertellen.

3.

EEN PAAR DINGEN OVER MIJ (DAT KAN BEST EEN FLINKE LIJST WORDEN)

Jullie weten inmiddels al dat ik Panagiota heet en dat ik gedichten schrijf. De gedichtenbundel "De weeswalvis" is mijn nieuwste werk. Het is nog niet af. Een andere keer zal ik jullie fragmenten uit dit werk voorlezen. Ik heb tot nu toe vier dichtbundels geschreven en één gedicht dat nog niet af is. Mijn bundels heten: De tand van de olifant, De voet van de olifant, Het oog van de olifant en De nagel van de olifant.